

[Pitzner.]

som sagt, være et Skøn; men — og det vil jeg stærkt understrege — hvad jeg i allerhøjeste Grad beklager, det er, at det er kommet frem og er blevet meddelt Offentligheden paa den Maade, som Tilfældet er, absolut til meget stor Skade for Staten.

Som det er nævnt i de Bilag, der medfølger Lovforslaget, har der været ført Forhandlinger med Bankerne, baade de københavnske, Handelsbanken og Privatbanken, og Provinsbankerne, men disse Forhandlinger har jo ikke ført til noget Resultat. Af Provinsbankerne har 50 ikke villet være med til noget, 50 har overhovedet ikke svaret paa Henvendelsen eller stillede Betingelser, som var uantagelige, 16 kunde ikke tage Stilling i Øjeblikket, men vilde komme tilbage til Sagen, og 42 tegnede sig med et Beløb paa ca. 2½ Mill. Kr.

Det vil altsaa med andre Ord sige, at det Haab, man havde til, at samtlige Banker vilde have været med til at løfte i Flok for at bringe denne Sag frelst i Havn, er slaaet fejl. Om det er de af det ærede Medlem Hr. Stauning saa stærkt omtalte private eller personlige Synspunkter, om det er almindelige Bankinteresser enkeltvis, eller det er andre Synspunkter, der har gjort sig gældende, det skal jeg lade være usagt; vi har kun Resultatet at holde os til.

Naar vi ser paa Bankens Balance, som den stiller sig nu, med en Nedgang fra 1 319 Mill. Kr. i 1922 til 516 Mill. Kr. i 1927 — af hvilken Nedgang de 440 Mill. Kr. ganske vist har været Afskrivninger, men saaledes, at der dog alligevel bliver en effektiv Nedbringning af Status med 360 Mill. Kr. —, og naar vi ser paa, hvorledes Indlaanene er faldet fra Udgangen af 1923 med 599 Mill. Kr. indenlandske Laan til ca. 431 Mill. Kr., kan man ikke sige andet end, at det i det store og hele er en yderst gunstig Stilling for Banken, hvis den var stillet normalt; for Banken vilde utvivlsomt, hvad hele Regnskabet viser, have givet et andet Resultat end i dette Øjeblik. Jeg vil indrømme, at den højtærede Minister havde Ret, da han nævnte, at man ikke kunde se bort fra, at der er foretaget ekstraordinære Afskrivninger. Men selv om man regner med det, vilde Banken utvivlsomt have givet Udbytte, hvis den ikke havde ligget med den negative Kapital, Staten skylder, paa de 130 Mill. Kr., hvad der har medført, at den skal laane og forrente 130 Mill. Kr., som den skal tage som Udgift uden at faa nogen Indtægt deraf.

Jeg skal ikke komme ind paa, hvad der er nævnt, eller i alt Fald kun lige berøre

det. Hver Gang der har været talt om Banken, har der desværre været Uro. Hvor meget man end har prædikeret, hvor meget man end har sagt og skrevet, hvor meget end de forskellige Ministre bedyrer og fastholder og fremholder for Indlaanerne, at Staten staaer som Garant, at Pengene er der, har der dog, hver Gang der har været Uro, været Nedgang i Indlaanene til Skade for Banken og derigennem ogsaa indirekte for Staten. Har vi nu endelig faaet en — jeg var lige ved at sige Størvask, saa slem er det nu maaske ikke — stor Omtale af Banken til Skade i høj Grad for Bankens Balancemidler, vil jeg haabe, at det bliver sidste Gang, saa Banken kan komme ind i saadanne Forhold, at den kan arbejde videre.

Der er i Bemærkningerne en Udtalelse af Tomandsudvalget om Omkostningerne. Det er store Tal, der figurerer, omtrent 7,7 Millioner. Det er nævnt, at Funktionærernes Antal er alt for stort. Banken bestrider det i det store og hele, og det er naturligvis umuligt for en udenforstaaende at sige, hvor mange der vilde kunne være færre; jeg antager heller ikke, at Direktion eller Bankraad vil sige, at der ikke kunde være færre. Men et saa formidabelt Tal, som jeg har hørt nævne, at en Trediedel skulde kunne afskediges, det er vist det rene Galimatias, jeg tror, det er langt ude i det blaa.

Den højtærede Minister udtalte, at hvis Resultatet af den Ordning, der træffes, blev, at der maatte finde Afskedigelser Sted, maatte man sørge for, at de paa-gældende fik den nødtørftige Understøttelse. Hverken Banken eller Staten er saadan stillet, at de kan rutte med Understøttelser, men Banken og Staten igennem Banken har et vist moralsk Ansvar for de Menneskers Stilling, og det maa være rigtigt, at der gøres, hvad der kan, for at der kan hjælpes paa Stillingen, hvis Afskedigelser skulde finde Sted, hvorom vi altsaa ikke ved, om det vil blive Tilfældet i nævneværdig Grad.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet udtalte, at hans Partis Maal — det har han sagt tidligere — var en Statsbank, men at man ikke vilde komme til en Statsbank, før Tiden var inde, før den kunde gennemføres. Deri ligger antagelig, selv om det ærede Medlem senere sagde, at han var mest tilbøjelig til at vise dette Forslag tilbage til Ministeren, dog en Antydning af, at han vilde være med til at søge et Forslag fremmet, hvorefter Banken kunde leve videre som Privatbank. Jeg